

Ο αληθινός τροφοδότης

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

«Ουκ επ’ άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλ’ επί παντί ρήματι εκπορευομένω διά στόματος Θεού» (Ματθ. δ’ 1-4). Αυτή ήταν η απάντηση που έδωσε ο Κύριος στον διάβολο, ο οποίος, πειράζοντάς τον για την πείνα Του στην έρημο, τον προκάλεσε να πη: «ίνα οι λίθοι ούτοι άρτοι γένωνται.» (ο.π. 3). Τότε, βεβαίως, ο Κύριος δεν έκανε τους λίθους άρτους, όχι γιατί ο ίδιος, ως άνθρωπος, δεν είχε ανάγκη να καλύψη την πείνα του, ούτε διότι δεν μπορούσε να κάνη το θαύμα αυτό, ως Θεός που ήταν. Απλώς η πρόταση του διαβόλου ήταν υποκριτική, δεν κινούταν από πραγματικό ενδιαφέρον για τον πεινώντα Κύριο. Εξ άλλου, ακόμη και εάν ο Χριστός έκανε το μεγάλο αυτό θαύμα, ο διάβολος δεν επρόκειτο να πιστέψη, γιατί δεν ήθελε να πιστέψη, επεδίωκε απλώς να Τον παγιδέψη.

Η τακτική, αυτή, βεβαίως, του διαβόλου μοιάζει πολύ με την αντίστοιχη των Φαρισαίων, που επίσης δεν επείθοντο στα λόγια Του, ο τι και να έκανε ο Κύριος, διότι η καρδιά των ήταν πορωμένη και οι λογισμοί των πονηροί. Θα πρέπει να αισθάνεται κανείς πολύ μεγάλη θλίψη για την διαστροφή αυτήν των κακόπιστων

και κακόβουλων Ιουδαίων της εποχής του Χριστού, ως και πολλών σημερινών ομοίων των, και για την δυστυχία των να καταδικάζουν με την στάση των αυτήν τόσο τους εαυτούς των όσο και συνανθρώπους των, που τους δηλητηριάζουν με την αρρωστημένη των συμπεριφορά.

Από την άλλη, πλημμυρίζει η καρδιά μας από αγάπη και ευγνωμοσύνη για το ανύστακτο ενδιαφέρον και για το άπειρο έλεος του φιλανθρώπου και φιλευσπλάγχχνου Κυρίου μας για τα πονεμένα παιδιά Του, τ' αδέρφια μας. Θεράπευε τις ασθένειές των, γλύκανε τον πόνο και την θλίψη των, τους παρηγορούσε στις δυσκολίες των.

Εξ άλλου ήρθε στον κόσμο, «ίνα σώση το απολωλός» από την κάθε σωματική και ψυχική ασθένεια. Ο Χριστός ενδιαφερόταν για τον όλο άνθρωπο, γι' αυτό, προτού θεραπεύση το σώμα, θεράπευε πρώτα την ψυχή, ρωτώντας μάλιστα τον ασθενή: «Θέλεις υγιής γενέσθαι;» Τι ευγενής και διακριτικός που είναι ο Χριστός μας. Ζητάει, Αυτός ο Παντοδύναμος, την άδεια του ασθενή Του, δεν του επιβάλλει την θεραπεία. Αληθινός άρχοντας και πραγματικός Σωτήρας!

Έτσι και στην περίπτωση του χορτασμού των πεντάκις χιλίων στην έρημο, άνευ γυναικών και παιδίων. Μετά από τον θάνατο του Ιωάννου Προδρόμου, ο Κύριος «ανεχώρησεν εν πλοίω εις έρημον τόπον κατ' ιδίαν και οι όχλοι ηκολούθησαν αυτόν πεζή από των πόλεων.» (Ματθ., ιδ' 13).

Βλέποντας αυτήν την θυσία του πλήθους, ο Κύριος ανταποκρίθηκε με τον τρόπο του: Πρώτα θεράπευσε τους αρρώστους των και μετά τους χόρτασε με τον λόγο

Του. Διάβασε την βαθύτερη επιθυμία στις καρδιές των ανθρώπων που προσέτρεξαν σ' Αυτόν. Τι άλλο να ήθελαν από έναν λόγο παρηγοριάς! Ο αγαπημένος των Ιωάννης είχε πλέον φονευθή, δεν τους έμενε άλλος από τον γλυκύ Ιησού, για να τους παραμυθήση. Ήταν, φαίνεται, τόσο γλυκός ο λόγος Του και είχαν τόσο πολύ απορροφηθή, που δεν κατάλαβαν πως πέρασε η ώρα στον έρημο τόπο.

Αυτοί, έστω, δεν κατάλαβαν. Ο Κύριος, όμως, γιατί δεν τους «απέλυε», όπως του ζήτησαν οι μαθητές Του; Η απάντηση είναι απλή. Λέτε αυτός που μπορούσε να κάνη το δυσκολότερο, να τους θρέψη πνευματικά, να μην μπορή να κάνη και το ευκολότερο, να τους δώση την αναγκαία υλική τροφή; Απλώς ήθελε να κάνουν και κείνοι αυτό που μπορούσαν. Γι' αυτό τους είπε ο Κύριος: «Δότε αυτοίς υμείς φαγείν». Δική σας (δική μας) δουλειά είναι να ερευνήσωμε τις ανάγκες των αδελφών μας και να προσπαθήσωμε να τις καλύψωμε. Και όταν δεν επαρκούν οι δικές μας προσπάθειες, έχει ο Θεός! Πράγματι, ο Κύριος ευλόγησε τους πέντε άρτους και τους δύο ιχθύς, που του έφεραν εκείνοι, και αυτά - ω του θαύματος- πολλαπλασιάστηκαν, ώστε να χορτάσουν οι πέντε χιλιάδες άνδρες μόνον, εκτός από τα γυναικόπαιδα!

Και για να μην θεωρήση κανείς ότι αυτό ήταν ψέμα η αποκύημα της φαντασίας των, -το θαύμα το αναφέρουν, άλλωστε, και οι τέσσερις Ευαγγελιστές-, απόδειξη ήταν ότι μαζεύτηκαν και δώδεκα κοφίνια με περισσεύματα, ένα για τον κάθε μαθητή, ώστε να το κουβαλήση στον ώμο του, να νοιώση το βάρος και να μην το λησμονήση ποτέ, όπως λένε οι Πατέρες και μάλιστα ο Χρυσορρήμων!

Ας κρατήσωμε μερικά μηνύματα από την υπέροχη αυτήν περικοπή: Πρώτον: Ο Κύριος είναι ο χορηγός πάντων των αγαθών, υλικών και πνευματικών. Όλα μας τα χαρίζει απλόχερα, αρκεί να του το ζητήσωμε. Δεν θέλει ο Κύριός μας να ήμαστε ούτε «ακίνητοι» προς την ύλη, αλλά ούτε και υλόφρονες, διδάσκοντάς μας έτσι την «μεσότητα», την μόνη ορθή δόξα, που διαφοροποιείται από τις ανθρώπινες δοξασίες!

Δεύτερον: Ο Χριστός μας καλεί να καλύπτωμε εμείς τις ανάγκες των συνανθρώπων μας («δότε αυτοίς υμείς φαγείν»), όσο και όπως μπορούμε, και ο ίδιος θα «αυγατίση» την λειψή, ούτως ή άλλως, προσπάθειά μας. Αυτό αποτελεί μια απάντηση στο ερώτημα πολλών εξ ημών στα αιτήματα των εμπερίστατων αδελφών μας: «Γιατί δεν βοηθάει το Κράτος; Τι κάνει η Εκκλησία;» Το θέμα δεν είναι τι κάνει το κράτος ή η Εκκλησία (προφανώς εννοούμε γενικώς και απροσώπως την διοίκηση), το ζήτημα είναι τι κάνομε εμείς προσωπικά ως λαός που ασκούμε την πραγματική «εξουσία», βάσει του Συντάγματος, και που, συγχρόνως, ως σώμα Χριστού, συναποτελούμε (οι ίδιοι άνθρωποι) την Εκκλησία

Του!

Τρίτον, απόρροια του προηγούμενου: Δεν χρειάζεται να τρέχουμε στον κόσμο της αμαρτίας, για να αναζητούμε τροφή και άλλα «αγαθά», που όχι μόνον τα χρυσοπληρώνωμε αλλά είναι και αμφίβολης αξίας και ποιότητας. Όλα τα καλά του κόσμου μας τα παρέχει δωρεάν ο Κύριος της αγάπης και του ελέους και μάλιστα μας δίνει και περίσσευμα! Μας τείζει από το Σώμα Του και από το Αίμα Του από το κοινό ποτήριο της αγάπης Του, που φτάνει και περισσεύει («ο μελιζόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος»), για να χορτάσωμε όλοι και να γίνωμε «μέτοχοι ζωής αιωνίου» (φράσεις από την Ακολουθία της Μεταλήψεως).

Αλήθεια, τι περισσότερο θέλομε; Εάν γευθούμε και εμείς (από) τα ανεξάντλητα αγαθά του Κυρίου μας, τότε θα γλυκαθούμε και δεν θα ζητούμε πλέον άλλη από την ουράνια τροφή, που έχει την δύναμη να κορέση και την συνεχή μας πείνα, τώρα και πάντοτε και «εις τους αιώνας των αιώνων». Ας δοκιμάσωμε, με πίστη και ελπίδα στον τροφοδότη Κύριό μας, και δεν θα το μετανιώσωμε! Αμήν!

PERMANENTLY_REMOVED